

En ny og fornuftelig Bise

om

Jomfru Albertine

og

Ridder Krohg,

til Advarsel for unge Mennesker af
begge Kjon.

Pris 10 Dre.

V box 12:349

Mel: Ta' i aa dra'.

1. Her sker jo saa tidt smaa Mirakler paa Jord,
her skede jo vistnok et lidet ifjor,
da Bohemen næsten gik fra sin Forstand
af Rædsel og Skræk, i en Kjærligheds Brand.
:: Ja Bohemen han var,

nu altid lidt rar,
men hør nu engang hvilken Ende det ta'r ::

2. For ret at forfriske sin Krop og sin Sjæl,
saa Bohemen en Aften i Neptuns Hotel,
da kom Frøken Ida, — en Pige saa smuk —
og sig præsenteret for ham med et Blik.
:: Den Spøg forstod ei

Gr. Bohemen, af nei;

han tænkte bestemt o, nu frier hun til mig. ::

3. Han rødmed, men hurtigt han reiste sig op,
og bukked igjen med sin optiske Krop,
saa Brillerne ramled af Snabelen ned,
men Ida stod stille og smilte derved.
:: Og af ham hun fik,

saa kjærlige Blik

og dem hun gjengjældte med Smil og med Alf. ::

4. Saa skreg han beruset af Elskov og Lyst:

"O Ida, o Ida! kom hvil ved mit Bryst!
Hvis du vil mig elske, da er jeg din Ven,
som dig indtil Døden vil elske igjen".

:: Men Ida hun lo,

og sagde: "Vi to,

ja vi skal tilfammen i Kjærlighed bo". ::

5. Saa satte han sig ned og tog hende paa Fang,
og stemte saa i en ugudelig Sang;

da skjønte nok Ida Personen var fuld,
paa samme Tid som han jo ogsaa var Tul.

:: Hun trykked sig løst

— for Spøg — til hans Bryst

og raabte: "Gr. Brillbuk min høieste Trøst!" ::

6. Med Briller paa Næsen, med Ida paa Fang,

saa Brillbuk henrykt af Glæde og Sang;

hans Nafn det straalte som Maanen saa blidt,
og Ida i Dret, han hvistled saa tidt:

:: "O, Ida du kan

mig tage til Mand

for dig staar mit Hjerte i Kjærlighedsbrand". ::

7. Skjönt sagte han hvistled blev det dog lyt,
thi Døren til Bærelset stod lidt paa gylt

og udenfor denne Gr. Pettersen stod,
— en Elsker af Ida — med kogende Blod.

:: Han stod der og lo

og tænkte, de to

skal vist ikke længe saa nyde sin Ro. ::

8. Og uden sig ret at betænke et Gran,
sprang han nedad Trappen og raabte paa Brand,
og Bærten kom sættende, skreg: sig mig hvor!
han svarede: "Hvor Optikus Brillbuk nu bor".

:: Og Bærten affied

med denne Bessed

til Brillbuk, som sad i sin Kjærligheds Fred. ::

9. Da Brandraabet Brillbuk nu høre just fik,
skreg han af Forstrækkelse: "Frels min Butik!"

Fra Ida, fra Handsker, fra Stok og fra Hat,
han rendte mod Døren saa Brillerne skvat,

:: han raabte: O nei,

jeg skjønner dog ei,

hvorledes en Brand kunde opstaa hos mig!" ::

10. Og da han nu endelig kommen var ud,
da rendt' han affted som en rasende Stud

og standsede ikke forinden han fik

ifigte sin optiske (Brille)-Butik.

:: Men intet han saa,

som tydede paa

en Brand, nei, han kunde ei dette forstaa. ::

11. "Det var blot en Panik, o Lykke, o Held!"

Saa gik han tilbage til Neptuns Hotel.

Hans Tanker var atter paa Ida henvendt,

da der jo slet ingen Ulykke var hendt.

:: Forfærdelig blev

af al denne Leg,

han ind i Hotellet nu stjelvende steg. ::

12. Men da han kom ind saa hans Ida og sang

saa glad og fornøiet paa Pettersens Fang,

hun pegte blot ad ham og sagde: "Alf nei!"

Gr. Brillbuk, de passer slet ikke for mig.

:: Thi Pettersen er

blot den jeg har kjær,

og se nu engang hvor jeg kysjer ham her. ::

13. "Farvel da min Ida! vi træffes hos Gud".

saa skreg han og hopped af Vinduet ud,

— fra tredje Etage, du gyser derved, —

men hør nu engang hvor Gr. Brillbuk faldt ned.

:: (Skjönt Pettersen op

isprang, raabte: „Stop! stop!

var det dog forsent til at standse hans Gop). .:

14. Hr. Pastor Kolest og hans Datter Guri,
de hjørte Hotellet saa sagte forbi,
i samme Forfættelsens Dieblit som
Hr. Brilbut fra Oven neddalende kom;
.: det gik ei saa galt,

thi Brilbut han faldt

i Pastorens Bogn endsfjont Rummet var smalt. .:

15. I Bognen hos Guri Hr. Brilbut nu sad
og tutted paa hende og syntes saa glad,
mens Præsten han melte et sagte „Gudsfred“!
og trode en Engel fra Himlen kom ned.

.: Personen var ei

en Engel, af nei!

endsfjont han var kommen ad Englenes Bei. .:

16. Og Præsten skreg atter mens Brilbut han lo:

„Gud frelse min Datter fra Djevleens Klo!“

Da ilede Folk hen til Bognen med Hast,

mens Præsten af Rædsel fortvivlede fast.

.: „Hvad er det som er

paaferde nu her?“

skreg man, da man kommen var Bogner saa nær. .:

17. „Min Gud! raabte Præsten, det er ingen Spøg,

af selve den Unde har jeg faat Besøg;

han ligner Hr. Brilbut, men ham er det ei,

thi ned i min Bogn i fra Himlen han stot“.

.: Da ilede hen

til Bognen to Mænd,

og fandt der Hr. Brilbut sin optiske Ben. .:

18. Da Brilbut kom hjem blev han neppe gjenfjendt,

thi han var af Kjærlighed næsten forbrændt;

man hentede en Læge, men han sagde saa:

„Forstanden kan Brilbut ei atter gjenfaa“.

.: Ja Pigernes Skjemt

kan lidt virke slemt,

den Sanhed har Brilbuts Historie gjemt. .:

19. Ja, saaledes brandt det nu engang isfor,

og Branden var sandelig voldsom og stor,

hvis Nogen tør sige „det er ikke sant“,

— saa sker det fordi han ei saa at det brandt.

.: Skal vi nu min Ben

sige et Amen,

hvad? Eller begynde paa Visen igjen?